

25 Μαΐου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ ΣΤ' ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

«Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ».

Ἡ γ' εὐρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου (θ' αἰ.).

Ἦχος: πλ. α' – Ἑωθινόν: Η' – Ἀπόστ.: Β' Κορ. δ' 6-15 – Εὐαγγ.: Ἰωάν. θ' 1-38.

Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 1 Ἰουνίου, τῶν ἁγίων 318 Πατέρων.

Ἀπόστολος: Πράξ. κ' 16-18, 28-36 – Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιζ' 1-13.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ Δ. ΣΩΦΡΟΝΙΟΥ

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΟΥ ΨΗΦΙΔΩΤΟΥ ΣΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΧΡΟΝΟΥΣ

Τά ἀνά τήν οἰκουμένη ἐντοίχια χριστιανικά ψηφιδωτά
καί οἱ ναοὶ ποὺ τὰ ἀποθησαυρίζουν
(Α' ἔκδ., σχῆμα 24x28 ἑκατ., σελ. 720)

Ἐνα μνημειῶδες ἔργο, ἓνα μοναδικό πανόραμα τῆς τέχνης τοῦ ψηφιδωτοῦ, ὅπως αὐτὴ ἐνυλώνεται καὶ ἀποθησαυρίζεται στὰ ἀνά τόν κόσμο χριστιανικά μνημεῖα. Ἡ ἱστορία τῆς χριστιανικῆς ψηφιδογραφίας καταγράφεται ἀνά περιόδους καὶ στὴ συνέχεια περιγράφονται ἀναλυτικά καὶ συστηματικά, μέ γλαφυρό τρόπο, τὰ σχετικά ἔργα τέχνης ἀνά τήν οἰκουμένη. Στό τέλος τῆς καλαισθητῆς ἔκδοσης παρατίθενται γλωσσάρι ἀρχιτεκτονικῶν ὄρων, κατάλογος εἰκόνων καὶ σχημάτων, καθὼς καὶ κατάλογος φωτογραφιῶν ἐπιμέτρου. Τόν συλλεκτικό τόμο προλογίζει ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαῖος.

ΙΩΣΗΦ ΡΟΗΛΙΔΗ

**ΜΕΤΑΞΥ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ:
ΠΥΡΟΒΑΤΩΝΤΑΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΙΑΚΕΚΑΥΜΕΝΕΣ ΖΩΝΕΣ**
(40+1 ΚΕΙΜΕΝΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ, ΟΙΚΟΛΟΓΙΑΣ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗΣ,
ΑΝΑΣΤΗΛΩΣΕΩΝ, ΝΑΟΔΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΥ)
(Α' ἔκδ., σχῆμα 17x24 ἑκατ., σελ. 376)

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καὶ ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Ἀθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καὶ ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 73ον

25 Μαΐου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 21 (3756)

ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Στό σημερινό ἀποστολικό ἀνάγνωσμα, ὁ Παῦλος ἀναφέρεται στό σκοτάδι ποὺ ἐπικρατοῦσε στὸν κόσμο ἕως τὴν ἔλευση τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ. Ἡ ἀνθρωπότητα βίωνε κατάσταση πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ἀποσύνθεσης. Ἀπὸ τὴ μία, ἡ πλάνη τῶν εἰδώλων, ποὺ ἐκπροσωποῦσε ὁ ἐθνικός κόσμος, ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἡ ἀλλοίωση τοῦ Μεσσιανικοῦ μηνύματος καὶ ἡ θρησκευτικὴ ὑποκρισία, ποὺ χαρακτήριζε τὸν Ἰουδαϊσμό. Σ' αὐτό τὸ πλαίσιο, ποὺ κρατοῦσε τοὺς ἀνθρώπους στό σκοτάδι, ἐπέλεξε ὁ Θεὸς νὰ λάμψει τὸ φῶς τῆς ἀληθείας Του, στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὅποιος μέ παρρησία διακήρυξε γιὰ τὸν ἑαυτὸ Του αὐτὴ τὴν ἀλήθεια.

Ἡ ἁμαρτία ὡς σκοτάδι

Παρά τὸ γεγονός ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς εὐεργέτησε τόσο τὸν ἄνθρωπο, ὥστε νὰ διαλύσει τὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς του, στήν πορεία τῆς ἱστορίας διαπιστώνουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τὸ σκοτάδι τῆς κοσμικῆς πλάνης ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἀλήθειας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιλέγει νὰ ζεῖ ἔξω ἀπὸ τὸν χώρο ποὺ φωταγωγεῖται ἀπὸ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία Του! Ἡ ἐπιλογή αὐτὴ ἔχει δύο βασικά χαρακτηριστικά: Τὸ πρῶτο εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία θέλγει τόσο τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε νὰ σκοτίζεται ὁ νοῦς καὶ νὰ ἀρνεῖται τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτό, ὁ Μέγας Βασίλειος τὴν χαρακτηρίζει «στέρηση τοῦ φωτός ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς». Ἡ ἁμαρτία προβάλλεται σάν μιὰ κατάσταση φυσιολογική, πρὸς τὴν ὁποία ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ προσαρμοστεῖ, ἀποποιούμενος τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ποὺ προβάλλεται σάν παρωχημένο, ἀκόμα καὶ σκοταδιστικό!

Μέ τὸν τρόπο αὐτό, ὅμως, ὁ ἄνθρωπος ἀφήνεται στὴ ζωὴ τοῦ διαβόλου, ἀρνούμενος τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Αὐτό εἶναι ποὺ ἐπιζητεῖ συνεχῶς ὁ διάβολος: νὰ ἐμφανίσει τὴν ἁμαρτία ὡς ἀναπόφευκτη, νὰ δείξει πῶς

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. δ' 6-15)

Ἡ φανέρωση τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ

Ἀδελφοί, ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστροκίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἡ τοῦ Θεοῦ καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν, ἐν παντὶ θλιβόμενοι ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι, ἀπορούμενοι ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, διωκόμενοι ἀλλ' οὐκ ἐγκαταλειπόμενοι, καταβαλλόμενοι ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι, πάντοτε τὴν νέκρωσιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι περιφέροντες, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματι ἡμῶν φανερωθῇ. Αἰὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν, ἵνα καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ φανερωθῇ ἐν τῇ θνητῇ σαρκὶ ἡμῶν. Ὡστε ὁ μὲν θάνατος ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δὲ ζωὴ ἐν ὑμῖν. Ἐχοντες δὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς πίστεως κατὰ τὸ γεγραμμένον, «Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα», καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν, εἰδότες ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ καὶ παραστήσει σὺν ὑμῖν. Τὰ γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ διὰ τῶν πλειόνων τὴν εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

ἡ ἁμαρτία εἶναι κάτι τό φυσικό, γιὰ νά δικαιολογήσει ἔτσι τόν ἑαυτό του. Ἡ ἁμαρτία εἶναι, κατὰ τόν ἅγιο Μακάριο τῆς Αἰγύπτου, «ἡ λογική τοῦ Σατανᾶ». «Ἐχει ἡ ἁμαρτία τή δική της λογική, τή δική της ἀπολογητική, γιὰ νά μπορεῖ νά δικαιολογηθεῖ ἡ ἴδια, γιὰ νά μπορεῖ νά ἀναδειχθεῖ ὡς ἀναγκαία, ὡς κάτι τό φυσικό. Αὐτό κάνει συνεχῶς ὁ διάβολος. Ὁ Χριστός, ὅμως, εἶναι ὁ μόνος ἀληθινός Λόγος τοῦ κόσμου, ἡ θεία λογική τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ λογική τοῦ ἀγαθοῦ» (Ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς).

Ἡ ἀποστασία ἀπό τόν Θεό

Τό σκοτάδι τῆς πλάνης ἔχει καί ἕνα δεύτερο χαρακτηριστικό: τήν ἀποστασία ἀπό τόν Θεό. Ἡ ἐπιλογή αὐτή προβάλλεται μέ ὑπερφίαλο τρόπο ἀπό τούς ἀνθρώπους τῆς ἀπιστίας καί τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος. Θεωρεῖται, μάλιστα, προσόν γιὰ τόν ἄνθρωπο τοῦ 21ου αἰῶνα νά ἀρνεῖται τήν ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ καί νά τοποθετεῖ τόν ἑαυτό του στή θέση Ἐκείνου. Μόνο πού ἡ ἐπιλογή αὐτή εἶναι αὐτοκαταστροφική. Ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος βριθεῖ ἀπό παραδείγματα ἀποστατῶν, πού ἐπέλεξαν τό σκοτάδι τῆς ἀρνήσεως τοῦ Θεοῦ ἀπό τό φῶς τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὁ ἅγιος Νικόλαος Βελμίροβιτς περιγράφει τίς συνέπειες αὐτῆς τῆς ἐπιλογῆς: «Νά γνωρίζεις ὅτι ὅποιος χάνει τόν Θεό ἀπό τόν νοῦ καί τήν καρδιά του, αἰσθάνεται, ξαφνικά, ἀπολυμένος ἀπό τά καθήκοντά του,

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος εἶπε νά λάμψει φῶς μέσα ἀπό τό σκοτάδι, εἶναι αὐτός ὁ ἴδιος, ὁ ὁποῖος ἔλαμψε στίς καρδιές μας γιὰ νά μᾶς φωτίσει νά γνωρίσουμε τή δόξα τοῦ Θεοῦ στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐχομε ὅμως αὐτόν τόν θησαυρό σέ πῆλινα σκεύη, γιὰ νά ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ ὑπερβολική δύναμη προέρχεται ἀπό τόν Θεό καί ὄχι ἀπό ἐμᾶς. Ἄν καί θλιβόμαστε ἀπό παντοῦ, δέν κλονιζόμαστε ἄν καί θρискόμαστε σέ ἀδιέξοδο, δέν ἀπελπίζομαστε ἄν καί διωκόμαστε, δέν ἐγκαταλειπόμαστε ἄν καί ὑποκύπτουμε, δέν χανόμαστε. Σέ κάθε περίπτωση, φέρουμε στό σῶμα μας τόν θάνατο τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, στόν ὁποῖο μετέχουμε γιὰ νά φανερωθεῖ ἔτσι στό σῶμα μας καί ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ. Πάντοτε, δηλαδή, ἐμεῖς οἱ ζῶντες παραδινόμαστε στόν θάνατο χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὥστε καί ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ νά φανερωθεῖ στή θνητὴ σάρκα μας. Ὡστε ἐμεῖς πεθαίνουμε, ἐσεῖς ὅμως ἀπολαμβάνετε τή ζωή. Καί ἐπειδὴ ἔχομε τό ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως, σύμφωνα μέ αὐτό πού λέγει ἡ Γραφή: «Πίστεψα καί γι' αὐτό μίλησα», καί ἐμεῖς πιστεύουμε, γι' αὐτό καί μιλάμε, γιατί ξέρουμε ὅτι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἀνέστησε τόν Κύριο Ἰησοῦ, θά ἀναστήσει καί ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καί θά μᾶς παρουσιάσει ἐνώπιόν του μαζί μέ σᾶς. Ὅλα, δηλαδή, γίνονται γιὰ σᾶς, ὥστε ἀφοῦ πλεονάσει ἡ χάρις στοὺς περισσώτερους, νά αὐξηθεῖ σέ μεγάλο βαθμό καί ἡ εὐχαριστία γιὰ τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινὴ Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνικὴ ἀπόδοση τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ἀπογυμνωμένος ἀπ' ὅλες τίς ἐλπίδες του, συσκοτισμένος στόν νοῦ καί δηλητηριασμένος στήν καρδιά. Ἡ δολοφονία εἶναι τότε τό ἴδιο δικαιολογημένη, ὅπως καί ἡ αὐτοκτονία, ὁ γάμος εἶναι κωμωδία, ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιά ἀνοησία, ἡ φιλία συνεταιρισμός. Ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος γι' αὐτοὺς εἶναι ἡ στάνη τῶν ζώων χωρίς ποιμένα, ἐνῶ ἡ ζωὴ τυχαία μούχλα στήν πλάτη τῆς γῆς. Ὅλα τούτα εἶναι συνεπῆ γιὰ ἐκεῖνον πού ἔχει ἀποστατήσῃ ἀπό τόν Θεό».

Ἡ ἐπιλογή τοῦ φωτός

Αὐτές εἶναι οἱ συνέπειες πού ἔχει ἡ ἐπιλογή τοῦ σκότους, μέ τά χαρακτηριστικά τῆς ἁμαρτίας καί τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεό, σέ σχέση μέ τήν ἐπιλογή τοῦ φωτός, πού φέρει στήν ἱστορία ἡ Ἐκκλησία. Μπορεῖ, στήν ἀνθρώπινη διάστασή της, νά προβληματίζει τούς ἀνθρώπους μέ τίς ἀδυναμίες τῶν κληρικῶν της, καθὼς ὅμως εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, παρατεινόμενο στοὺς αἰῶνες, εἶναι σέ θέση νά φωτίζει τούς δρόμους τῆς ζωῆς ἐκείνων πού ἐπιλέγουν νά ζήσουν μέσα Της. Ἡ ἐπιλογή εἶναι δική μας.

Ἀρχιμ. Ἐ. Οἰκ.